

လာဘ်ပိုးငွေစာပေ

ဝင်းသိင်္ခ မြင်ကော့

Graphic: Zebcut, Ph: 253519

သစ်တောဝန်ထောက်လူထွက်ပန်းချီဆရာ

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ 'ဒါရဒွန်' တက္ကသိုလ်မှ

သစ်တောသိပ္ပံဘွဲ့ကိုရရှိပြီးသည့်နောက် မြန်မာ ပြည်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် သစ်တောဌာန၏ သစ်တောဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့်သုံးနှစ်ခန့် အမှုထမ်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော 'ဗရန်းဒစ်' ဆိုသည့် မျက်နှာဖြူသစ်တော အရေးပိုင်နှင့် မသင့်မမြတ်ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ရာတွင် မိန်းမတောင်းရာ၌ လွန်စွာ အသုံးဝင်သည့် သစ် တောဝန်ထောက်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်မရှိရုံမှလွဲ၍ စားဝတ်နေရေး၌ ထိခိုက်လောက်အောင် ကျဆင်း သွား ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ မိဘနှစ်ပါး အမွေပေးထားခဲ့သော လယ်များ နှင့် လက် ဝတ်ရတနာများ ကို ထုခွဲရောင်းချပြီးလျှင် ရရှိသည့် ငွေများ အား 'ချာတာဘဏ်' ၌ အပ်နှံကာ ဘဏ် တိုးကိုသာ လစဉ်မှန်မှန်ထုတ်ယူသုံးစွဲခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် အ သောက်အစား၊ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားကင်းသော လူပျံ လူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဘဏ်မှရရှိသည့် အတိုးငွေသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဖူလုံစွာ စားသောက်နိုင်ရုံမျှမက စီးပွားရေး ကျပ်တည်း နေသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ ကိုပင် ပံ့ပိုးထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အပိုကုန်ကျသောငွေမှာ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားသို့ ခရီးလှည့်လည်ပြီးလျှင် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ကို ဖော်ပြသည့်ပန်းချီကားများ ကို ရေးဆွဲစုဆောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကားဆရာတစ်ဦးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက် သည့်အရည်အချင်းကို မရှိသေးသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်းနေရင်း ကျောင်းစာတစ်ဖက်နှင့် ဝါသနာအလျောက် လေ့ကျင့်ခဲ့သော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို မြင်ကြသူအပေါင်းထံမှ 'မဆိုးပါဘူး' ဆိုသော ချီးကျူး သံကို မကြာခဏကြားခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ် အလုပ်မှထွက်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်း၌ ပင် မြန်မာပြည်ရှိ

နေရာတော်တော်များများ သို့ ခရီးလှည့်လည်ခဲ့ကာ ပန်းချီကားပေါင်းတစ်ရာကျော်ကို ရေးဆွဲစုဆောင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားလှည့်၍ တိုင်းပြည်ကြီးများ ရှိပြတိုက်များ သို့ ပန်းချီကားများ နှင့် ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ ကောင်းများ ကိုရောင်းချ၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော 'ရမ်းမိုး' ဆိုသည့် ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားအချို့ကိုဈေးကြီးပေးကာ ဝယ်ယူနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အ နေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သနာပါသော ခရီးလှည့်လည်၍ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်အား အကြောင့်အကျကင်း မဲ့စွာ ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ တောင်နီဟုခေါ်သည့်အရပ်၌ ငါးရက်

တစ်ကြိမ် ကျဖြစ်သော ငါးရက်ဈေးကလေးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဈေးရှုခင်းအား ပန်းချီရေးဆွဲလျက်ရှိလေ၏ ။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်မျှသာရှိသေးသောကြောင့် ဒေသခံရှမ်း အမျိုး သား များ အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာစိမ်းလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေ သည့်နေအိမ်မှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ 'အိုက်ပန်' ဆိုသော ရှမ်းအမျိုး သားမှလွဲ၍ ကျန်လူများ အား ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မှ မရှိသေးချေ။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှင်ကောင်းပီသသော ရှမ်းအမျိုး သားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မှု ထိုဒေသကလေး၌ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

အချိန်အားဖြင့် နံနက်ကိုးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဈေးကလေးမှာ လူစည်

ကားလျက် ပင် ရှိသေးသည်။ ငါးရက်တစ်ဈေးဖြစ်သောကြောင့် အနီးအနားရွာများ မှ ဈေးဝယ်သူရောင်းသူများ ပါ လာ ရောက်ကြသည်ဖြစ်ရာ အလွန်သေးငယ်သော တောင်နီရွာ၏ ဈေးကလေးမှာ တိုးမပေါက်အောင် စည် ကားနေပေတော့သည်။

ရှမ်းအမျိုး သားများ သည် များ သောအားဖြင့် သူတစ်ပါးကိစ္စ များ ၌ စိတ်ဝင်စား

နည်းပါးသူ (မစပ်စုတတ်သူ) များ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်ပန်းချီရေးဆွဲနေသည်ကို စုပြုံ ပိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုကြချေ။ ပန်းချီတိုက်သနာဓာတ်ခံရှိဟန်တူသော လူလေးငါးယောက်မျှသာလျှင် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲနေသော ပန်းချီကားအား စိတ်ဝင်တစား

ကြည့်ရှုငေးမောလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပန်းချီကား၌ အာရုံသွင်းကာ စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အောက်ဖိုး Out door ခေါ် ပြင်ပရုခင်းပန်းချီကားများ အား မကြာခဏ ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ နှစ်နာရီခန့်မျှကြာသည့် အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ ပင် ကျွန်ုပ်ပန်းချီကားများ သည် အပြီးသတ်၍ အချောကိုင်ရန် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နာခေါင်းအတွင်းသို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့တစ်ခု ဝင်ရောက်လာ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်၍ သွားမိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ နောက်တွင်ရပ်ပြီး ပန်းချီကားအားကြည့်ရှုနေကြသူများ သည် ယောကျ်ားများ သာဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သိထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့သော ရေမွှေးနံ့မျိုး ကို ရှုရှိုက်မိစရာအကြောင်းမရှိချေ။ အကယ်၍ အမျိုး သမီးတစ်ဦးက စိတ်ဝင်စား၍ လာရောက်ကြည့်ရှုနေပါကလည်း ထိုအရပ်ဒေသ၌ ရေမွှေးသုံးသည့် အလေ့အထမျိုး ရှိကြမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကား၌ ဆက်လက်၍ အာရုံသွင်းကာ ရေးဆွဲပါ သော်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပြီဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်မိလေ တော့၏။

သိုးမွှေးဆွယ်တာအဖြူရောင်နှင့် ရှမ်းထဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လွန်စွာ လှပ သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားအား ငေးမောကာကြည့်ရှုနေလေသည်။ အသက် အရွယ်အားဖြင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ်ကိုးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် ခန့်မျှသာရှိသေးဟု ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိလေ၏။ မြန်မာ မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ဝါဝင်းနုထွေးသော အသားအရေနှင့် ရှမ်းထဘီတို့ကို ဝတ်ဆင် ထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ဓာတ်ခံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရုတ်တ ရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ရှမ်းပျိုဖြူကလေးဟု ထင်မှတ်စရာအကြောင်းရှိလေသည်။

မိန်းကလေးသည် စက္ကန်အနည်းငယ်မျှ ကွန်ပနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံလောက် ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် ပန်းချီကားကိုသာ ဆက်လက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ

ငေးမောကြည့်နေမိပြန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ် လည်း မိန်းကလေး၏ ရူပါရုံအား စက္ခု
အာရုံဝင်စားနေသော်လည်း မသင့်တော်သည်ဖြစ်သောကြောင့် သူမကို
ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပန်းချီကားအား ဆက်၍ ရေးရပြန်လေ၏။ ခဏမျှကြာသောအခါ
သင်း ပုံသောရေမွှေးနံ့သည် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းဝမှ ပျောက်လွင့်၍ သွားလေသောကြောင့်
နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စောစောကမိန်းကလေးကို မတွေ့လိုက်ရတော့ပေ။
ကျွန်ုပ်၏ အနားမှ ချွတ်နင်း ထွက်ခွာ၍ သွားလေပြီဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌
အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဟာ၍
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ပန်းချီကားအား
ခြယ်မှန်းပြီးသည့်နောက် လိုအပ်သော အလင်းအမှောင်နှင့်အရောင်အထားအသိုတို့ကို
တည်းခိုသည့်အိမ်ရောက် ပြန်၍ ရေး တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ပန်းချီကားချပ်၊
ဒေါက်တိုင်၊ စုတ်တံများ နှင့် ဆေးဘူးအား သိမ်းဆည်း ကာ ဈေးအတွင်းမှထွက်လာလေ၏။

အခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီရေးပြီးပြန်လာစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်
ရေးဆွဲ ခဲ့သော ပန်းချီကားကိုသာစိတ်အာရုံစွဲထင်ကာ မြင်ယောင်လျက်ရှိတတ်လေသည်။
ယခုမူ ငါးရက် တစ်ဈေးနေ ရှုခင်းပန်းချီကားကလေးအား စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်၍
သွားသော အမျိုး သမီးလေး၏ လှပ ချောမွေ့သည့် မျက်နှာလေးကိုသာ
မြင်လျက်ရှိလေတော့သည်။

သူကလေးက ဒီဒေသကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူကလေးတစ်ယောက်လား၊
ဒါမှမဟုတ် သူ့ မိဘ တွေနဲ့လား၊ သူကလေးက ဘယ်တော့ပြန်မှာ လဲ၊ ဒီရွာမှာ ကြာဦးမှာ
လား၊ ဘယ်သူ့ အိမ်မှာ တည်းနေသလဲ၊ အလယ်သက်သက်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်..

စသည့် မေးခွန်းများ သည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲတွင် ပြည့်ကျပ်၍
လာလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အလှနတ်မိမယ်ကလေး ဒေဝစွာ၏ ညှို့ ယူဖမ်းစားခြင်းကို

ခံလိုက်ရသော ကျွန်ုပ်သည် တည်းခိုရာ 'အိုက်ပန်' ၏ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေတော့၏ ။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေသော 'အိုက်ပန်' သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်..

“ဗျို့..ဆရာလေး.. ဒီနေ့အဖို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ် ကိုအိုက်ပန်။ နောက်ထပ်နည်းနည်းပါးပါး လုပ်လိုက်ရင်တော့ ပန်းချီကားတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ စိတ်ပူနေလိုက်ရတာ ဗျာ။ ဆရာလေးက ဈေးလယ်တည့်တည့်မှာ ပန်းချီရေးနေ တယ်ဆိုတော့ ရွာခံကာလသားတွေကများ ၊ နောက်လားပြောင်လားလုပ်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးမလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသေးတယ်”

“ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အားလုံးယဉ်ကျေးကြပါတယ်။ လူသိပ်များများ တောင် ဝိုင်းအုံပြီး မကြည့်ကြဘူး။ မြို့ ကြီးတွေမှာ ထက်တောင် အလိုက်သိကြပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျုပ်ကသာ ပူတတ်လို့ တွေးပူနေမိတာပါ။ အမှန်တော့ ကျုပ်တို့ရွာကလူ တွေဟာ စည်းကမ်းရှိကြတယ်။ အထူးသဖြင့် နေ့သည်အပေါ်မှာ အလိုက်သိတဲ့ နေရာမှာ တော့ တခြားရွာတွေနဲ့ ပြိုင်ဝံ့ပါတယ်”

“လှပါသည်” ဆိုမှ “ရေမချိုး ရသေးလို့ပါ” ဆိုသည့်စကားအတိုင်း အိုက်ပန်သည် ကျွန်ုပ်အား သူ ၏ ရွာအကြောင်းကို ဇီကာချဲ့၍ ကြားလေတော့၏ ။

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာလောက် ရှုခင်းသာယာတဲ့ ရွာမျိုး ကို ဒီရှမ်းပြည်နယ်မှာ မရှိသေးဘူး ဆရာလေး။ ဆရာလေးတို့ကို ပန်းချီဆရာတွေဆိုရင်တော့ ပန်းချီကားတွေ အများကြီးရမှာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဒီရွာကို ကျွန်တော်အပြင် မြန်မာပြည်ကလာတဲ့ တခြားနေ့သည်တွေများ ရောက်နေ သေးလား ကိုအိုက်ပန်”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် အိုက်ပန်သည် မျက်မှောင့်ကုတ်ကာ

ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက်..

“ဟင့်အင်း..။ ကျုပ်ကတော့ မတွေ့သေးပါဘူး။ မြန်မာပြည်က နေညီသည်တွေရောက်နေတယ် လို့လည်း မကြားမိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ရွာကလူတွေဟာ မစပ်စုတတ်ပေမယ့် ရွာကကျဉ်းလေ တော့ ဘယ်အိမ်မှာ ဘယ်နေညီသည်မျိုး ရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိကြပါတယ် ဆရာ လေး”

“ကျွန်တော် မနက်က ဈေးထဲမှာ ပန်းချီရေးဆွဲနေတုန်း ဈေးလာဝယ်တဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဝတ်စားထားပုံကတော့ မြို့ ပုံပဲ”

“အသက်က ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ ဆရာလေး”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း တော်တော်လေးကို ချောတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ခပ်သွယ်သွယ်ပဲ”

ထိုအခါ အိုက်ပန်သည် အားပါးတရ ရယ်မောပြီးလျှင်..

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးကို တွေ့လာပြီနဲ့ တူတယ်”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလား၊ ဘာလားတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်ကို ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကျုပ်တော့ဗျာ ဒီလိုနေရာမျိုး မှာ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ကို လာတွေ့ လိုက်မယ် မထင်မိခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူက မင်းမျိုး မို့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို ခေါ်ကြတာလား”

“မင်းမျိုး တော့မဟုတ်ပါဘူးဆရာလေး။ ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက အဲဒီ မိန်းကလေးကို မြိုင်ဟေ ဝန်မင်းသမီးလေးခေါ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်းကိုတော့ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှမသိကြ သေးဘူး။ ကျုပ်လည်း မြန်မာပြည်ကို ခဏခဏရောက်လေတော့ မြန်မာအမျိုး သမီး ချောချော ကလေးတွေကို မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ရွာက မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို ချောတဲ့ မြန်မာအမျိုး သမီးကို တော့

မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးရဲ့ ချောပုံ လှပုံကိုတော့ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တွေ့လာရတယ်ဆိုတော့ ယုံပါတယ်။

ကျွန်တော်သိချင်တာက ဒီရွာမှာ နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခဏလာတဲ့နည်းသည်လား ဆိုတာကိုသာ သိချင်တာပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးကို

စွဲလန်းနေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဖြစ်ရမယ်ဆရာလေး။ ဒီလို ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး ရဲ့ အလှဟာ.. ”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ သူ့အလှကို ဒီလောက်တောင် ငိုကာချဲ့မနေပါနဲ့ ကိုအိုက်ပန်၊

ကျွန်တော် မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တို့ဆရာလေးလည်း လောလိုက်တာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ မြိုင်

ဟေဝန် မင်းသမီးလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ်စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ကြားရဦးမှာ ပါ ဆရာလေး ရဲ့ ” ဟုဆိုတာ အိုက်ပန်သည် ရေနွေးတစ်ကြိုက် သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ ၏ ။

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးက ဒီရွာမှာ နေတာပါ။ တခြားကလာလည်တဲ့

နည်းသည် မဟုတ်ပါ ဘူး။ တခြားကပြောင်းလာတာပါ။ ပြောင်းလာတော့ ကြာပြီ။ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့ တောင် ခင်ဗျားတို့က သူ့နာမည် မသိကြဘူးလားဗျာ။ သူ့ကို

တစ်ရွာလုံးက အပေါင်းအသင်းမလုပ်ကြလို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာလေးရာ။ သူက တစ်ရွာလုံးကို

အပေါင်းအသင်းမလုပ်တာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီအမျိုး သမီးလေးဟာ တော်တော်မာနကြီးတာပေါ့ဗျာ။ သူက ဒီရွာမှာ

လည်း လာနေ သေးတယ်။ ဒီရွာကလူတွေကိုလည်း အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အင်း.. ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဆရာလေးရဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ အိုက်ပန်သည် ရေခွေးတစ်ကျိုက်သောက်ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိလျက်နေ ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး၏ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိုက်ပန်၏ စကားကိုသာ နားထောင်ရန် စိတ်စောလျက်ရှိလေတော့၏ ။

“ဒီလိုမဟုတ်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာ လဲ ကိုအိုက်ပန်။ ခင်ဗျားစကားကို ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန် တော်တော့ဖြင့် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးရဲ့ အကြောင်းကို နားထောင်ရတာ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ပါဗျာ”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးဟာ ဆရာလေး ပြောသလို မာနကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာ လုံးကလည်း သူ့ကို မာနကြီးတယ်လို့ မထင်ကြပါဘူး။ အင်မတန် ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုး သမီး လေးပါ။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတော့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူးဆို။ သူ့နာမည်ကို တောင် မသိကြဘူးလို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးဟာ တစ်ခါမှ စကားမပြော ဖူးဘူး။ ဒါကလည်း အခြေအနေကြောင့်ပါ။ သူလေးက ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေ ချင်ပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပါလား။ အမြဲတမ်းချိုနေတာပဲ။ လူတိုင်းကိုလည်း ပြုံး ရွှင်ပြီး ကြည့်တတ်တယ်။ ဈေးထဲကို လာရင်လည်း ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကို တော့ လမ်းလျှောက် ထွက်လေ့မရှိဘူး။ ဈေးနေ့မှပဲ ဈေးထဲလာတတ်တယ်။ ဈေးလာရင် လည်း ခဏပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ

ကိုအိုက်ပန်။ မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့်
ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ စကားပြောခွင့်မရတာ လဲဗျ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးကို ကျုပ်က ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ မြိုင်
ဟေဝန်မင်းသမီး လေးဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်လို့။”

“ပြောမှာ သာပြောစမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်ဆိုကာမှ
နိဒါန်းက ရှည် လိုက်တာဗျာ”

“မရှည်နဲ့ ဆရာလေးရေ။ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ အကြောင်းကိုပြောရင်
သိပ်စိတ်ဝင် စားစရာပဲ။ ဒါတောင် ကျုပ်တို့က အကုန်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။
ဆရာလေးလည်း ဒီရွာ မှာ ကြာဦးမှာ ပဲ။ ဒီတော့ အပြည့်အစုံ စုံစမ်းပေးတော့။ ကျ
ုပ်တို့ကတော့ သိသလောက်ပဲ ပြော ရဦးမယ် သိသလောက်ပြောတာတောင်
တော်တော်လေးကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုကာ အိုက်ပန်သည် သူ၏ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွရှိုက်ပြန်လေ၏ ။

“ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ စကားပြောခွင့်မရတာ ကတော့ မြိုင်
ဟေဝန်မင်းသမီးလေးကို စောင့်ကြပ် နေတဲ့ ဘီးလူးကြီးကြောင့်ပေါ့။
ကိုယ်ရံတော်ကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်ဘီးလူးကြီးဟာ မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေး
ဈေးနေ့ကိုလာတိုင်းပါလာတတ်တယ်။ မင်းသမီးလေးကို တခြား လူတွေ စကားပြောမှာ
စိုးလို့ထင်တယ်။ ရွာက မိန်းကလေးတွေကလည်း အမျိုး သမီးချင်းမို့ သိကျွမ်းချင်ကြပေမယ့်
အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်ဘီးလူးကြီးကို ကြောက်တာနဲ့ မိတ်မဖွဲ့ရဲကြရှာဘူး”

“ဘယ်နှယ်ဗျာ။ ဘီးလူးကြီးရယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရေ။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကို ဘီးလူးကြီးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။
လူတော့ လူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘီးလူးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတဲ့ လူကြီးပေါ့ ဆရာလေးရယ်။ သူ့
မျက်နှာ ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အမြဲတမ်း
သုန်မုန်နေတာပဲ။ တော်ရုံ ယောက်ျား လေး ငါးယောက်ကိုတော့ သူကလက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့

သတ်ရင်တောင် သူပဲနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒီထက်တောင် ပိုဦးမယ်။ ဒါနဲ့ မနေ့တုန်းက ဈေးထဲမှာ မြိုင်
င်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးနဲ့ အတူ သူ့ကို မမြင်ခဲ့ဖူးလား ဆရာလေး”

“ဟင့်အင်း မမြင်ခဲ့ဖူး”

“အဲဒီ လူ့ဘီလူးကြီးဟာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးနားက ခွာတာမဟုတ်ဘူး
ဆရာလေးရဲ့ ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူဈေးဝယ်နေတုန်းမှာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးက
ဆရာလေး ရေးနေ တဲ့ ပန်း ချိုကားကို လာကြည့်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သူမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ မိဘတွေကရော”

“မိဘအစုံအလင်တော့ မရှိဘူးလို့ ထင်ရတာ ပဲ။ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့
အဖေကိုပဲ တွေ့ ဖူးတယ်။ အမေကိုတော့ မတွေ့ပါဘူး။ အဘိုးကြီးကလည်း
အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီရွာကို ပြောင်းလာတည်းက ခုချိန်ထိ ကျုပ်တောင်
တစ်ခါပဲမြင်ဖူးသေးတယ်”

“ရွာထဲက ဘယ်နားမှာ နေကြတာလဲ”

“ရွာထဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရေ။ ရွာအပြင်မှာ နေတာ။
ရွာအနောက်ဘက်ထွက်လိုက်ရင် ဆရာလေးတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ရဲတိုက်ကြီးလိုလို၊
ခံတပ်ကြီးလိုလို အဆောက်အဦးကြီးဟာ မြိုင် ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့။
အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရယ်၊ ဘီ လူးကြီးရယ်၊ ပြီးတော့
မင်းသမီးလေးရဲ့ အဖေ အဘိုးကြီးရယ် သုံးယောက်တည်းနေကြတယ်။ နောက်ပြီး
အမဲလိုက်ခွေးကြီးတွေကို မွေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ခြောက်ကောင်
လောက်တောင် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့၊
ဒီရွာကိုလာပြီးလူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တာဘဲ ဇာတ်မြုပ်နေတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး ဆရာလေး။ ကျုပ်တင်မကဘူး တစ်ရွာလုံးက
ဘယ်သူမှ မသိ ကြဘူး”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က အဲဒီ အမျိုး သမီးလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မြို့
ငင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို့ ခေါ်ကြတာလဲ”

“ဪ ဒါက ဒီလိုပါ။ သူတို့ ခြံဝမှာ မြိုင်ဟေဝန်လို့ရေးထားတဲ့
ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ချိတ်ထား တယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ရင်းကို မသိတာနဲ့ မြို့
ငင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို့ပဲ ခေါ်ရ တာပေါ့ ဆရာလေးရာ။ ဆရာလေးလည်း မြို့
ငင်ဟေဝန်မင်းသားလေး ဖြစ်ချင်နေပြီထင်တယ်”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသားလေးမဖြစ်ဘဲ ခွေးစားဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျာ။ မလုပ်ပါနဲ့။”ဟု
ဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်း စကားကိုဖြစ်ပြီးလျှင် ရေချိုး ရန်အတွက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထကာ နောက်
ဖေးသို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ကိုအိုက်ပန်သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို လွန်စွာ
သဘောကျသွားသောကြောင့် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလျက် ကျန်ခဲ့လေ၏ ။

မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည်

အိုက်ပန်တည်ခင်းညွှံသည့် ခေါ ပုတ်နှင့် သားရေခေါက်ကြော်တို့ကို ရေနွေးကြမ်းဖြင့်မြည်းကာ စားသောက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပန်းချီသတ္တိကို ဆွဲလျက် ရွာနောက်ဘက်သို့ ထွက်၍ လာလေ၏။ ရွာ၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် အတန်ငယ် လျှောက်မိလိုက်သောအခါ ရွာသင်္ချိုင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ရွာသင်္ချိုင်းမှသည် အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်လေရာ 'မြိုင်ဟေဝန်' အိမ်ကြီးအားတွေ့မြင်ရလေတော့၏။ 'မြိုင်ဟေဝန်' အိမ်ကြီးအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အိုက်ပန်ပြောသကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာ မှပင် ကြီးမားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းမို့မို့ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် ရဲတိုက်ကြီးနှင့် တူလှပေသည်။ ရေနံချေး များ ကို အထပ်ထပ်သုတ်၍ ထားသောကြောင့်လည်း အိမ်ကြီးမှာ မည်းမှောင်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိပြန်ရာ ထူးခြားချက်နှစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ပထမအချက်မှာ ခြံစည်းရိုးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုခြံစည်းရိုးကြီးမှာ ထူထဲခိုင်ခန့်သော အုတ် တံတိုင်းကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် လွန်စွာ မှလည်း မြင့်မားလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကိုပင် မမြင် နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်၍ နေပေသည်။ ထိုအုတ်တံတိုင်းပေါ်၌ လည်း သံဆူးကြိုး ခွေလိပ်ကြိုးများ ကို နေရာ လပ်မကျန်အောင် တင်၍ ထားလေသည်။ ထိုအပြင် ခြံစည်းရိုးတံခါးပေါက်မှာ လည်း လွန်စွာ မှ ကျဉ်း မြောင်းလှပေရာ အကျဉ်းထောင်၏ ဘူးဝကဲ့သို့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ခရီးသွားနေသူ ဖြစ်ရာ ကြီးမားထည်ဝါသောအိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုမြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီး ၏ ခြံစည်းရိုးလောက် မြင့်မားသည့် ခြံစည်းရိုးမျိုး ကိုမူ မတွေ့ခဲ့ဘူးသေးပေ။

ဒုတိယအချက်မှာ ပြတင်းပေါက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာ ကြီးမား သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်နေသော်လည်း အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး၌ ပြတင်းပေါက်ဆစ်ခုတည်းသာရှိ သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှာ

လည်း အိမ်ကြီး၏ ထုထည်နှင့် မမျှအောင်ပင် သေးငယ်၍ နေပေ၏။ မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးကြောင့် အောက်ထပ်၌ ပြတင်းပေါက်မည်မျှရှိ သည်ကို မသိရပေ။ အားလုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်လိုက်ပါမူ ထိုမြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးမှာ ရဲတိုက်ကြီးနှင့်တူနေ သည့်အပြင်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောပြဿ နာများ ကိန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးနှင့် လွန်စွာ မဝေးသော ထင်းရှူး ပင်ကြီးအောက်မှနေ၍ ပန်းချီရေးဆွဲရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီသတ္တိကိုဖွင့်ပြီးလျှင် ပန်းချီရေးဆွဲရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးအား နောက်ဘက်ရှိတောတန်းလေးဖြင့် နောက်ခံယူပြီးရေးဆွဲ ရာ တစ်နာရီခန့် မှုကြာသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသောအသံကြောင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ”

အသံထွက်လာရာ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လွန်စွာ မှရပ်အလွန်ဆိုး လှပြီး လွန်စွာ မှလည်းထွားကြိုငှာသော မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နှင့် လူကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား စား တော့ ဝါးတော့မည့်ပုံမျိုး ဖြင့် ကြည့်၍ နေလေ၏။ ထိုလူကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အိုက်ပန်ပြောဖူးသော စကားကို အမှတ်ရကာ ထိုလူကြီးကား မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးကို စောင့်ကြပ်နေသည့် ဘီလူးကြီးဖြစ်ရ မည်ဟု တွေးဆမိလေတော့၏။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပါမူ ကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘီလူးကြီးအား မြင်လိုက်ရုံနှင့် ကြောက်လန့်သွား သော်လည်း မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း သူ့အား လုံးဝဂရုမစိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြင့် ပန်းချီကိုသာဆက်၍ ရေးနေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူ့ဘီလူးကြီးသည် ပို၍ ဒေါသထွက်လာသည် ဖြစ် သောကြောင့်..

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးနေတာကို ဖြေစမ်း”

ကျွန်ုပ်ကလည်း မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ပန်းချီကားကိုသာ ဆက်၍

ရေးဆွဲနေပြန်ရာ လူ့ဘီလူး ကြီးမှာ ပို၍ ပို၍ ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းအား သူ၏ လက် ကြီးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲခါလိုက်ပြီးလျှင်..

“ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတာကို မကြားဘူးလား၊ မင်းဘယ်သူလဲ။ ဒီနားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မှန်မှန်ဖြေစမ်း။”

ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ လက်ကြီးကို ပြန်၍ ပုတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်..

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်လေရာ..

“အောင်မယ် မင်းကများ ငါ့ကို ပြန်မေးနေရသေးတယ်လို့ကွာ။ ငါ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းသိဖို့မ လိုပါဘူး။ ငါမေးနေတာကို ကောင်းကောင်းဖြေမလား မဖြေဘူးလား။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးရရင် တော့ သေဖို့သာပြင်”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ ခါးအောက်ပိုင်းအား ခြေဖျားဖြင့် ရုတ်တရက်ခတ်လိုက် လေ၏ ။ လူ့ဘီလူးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ကွက်အား မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရလေရာ အသံဆိုးကြီးဖြင့် ‘တအင့်အင့်’ ညည်းညူပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ရှေ့ဘက် သို့ ကိုင်းကျလာလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ငိုက်၍ ကျလာသော သူ၏ မျက်နှာကြီးအား ခူးဖြင့် ပင့်၍ တိုက်လိုက်လေရာ လူ့ဘီလူးကြီးသည် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်တွင် အဆန့် သားလဲလျောင်းသွားရတော့၏ ။ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဘက်ဆီမှ..

“ဒီမှာ ရှင့် ပန်းချီဆရာ သူရဲကောင်းကြီးရဲ့။ ”

ဟုခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ဘက်သို့

လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ ‘မြိုင် ဟေဝန်မင်းသမီးလေး’ သည် မိန်းမကိုင်ပစ္စတိုလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်ရင်ဝဆီသို့ ချိန်တွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ရှင်လက်နှစ်ဘက်ကို မြှော့ က်ထားလိုက်ပါ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ လက်မြှော့ က်ရမှာ လဲ”

“ကျွန်မပြောနေတာကို ရှင်နားမလည်ဘူးလား။ လက်မြှော့ က်မလား မမြှော့ က်ဘူးလား။ ပါးစပ် နဲ့ ပြောမရရင်တော့ ကျည်ဆန်နဲ့ ပြောရလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ။ ငါကတော့ လက်မမြှော့ က်နိုင်ဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ လူမသတ်ရဲဘူးလို့ တော့ မထင်လိုက်နဲ့ နော်။ ရှင့်ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်သွားမယ်”

“နေစမ်းပါဦးမိန်းကလေးရာ၊ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ရန်လိုနေကြတာလဲ”

“ရှင်မေးနေတာတွေကို ကျွန်မ ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မမေးနေတာကိုသာ ရှင်ဖြေပါ။ ရှင်က ဒီ နားမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီလာဆွဲနေရတာ လဲ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒီနားမှာ ပန်းချီလာဆွဲတာနဲ့ မင်းတို့က ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ရန်မူနေချင်ကြရတာ လဲ။ ဒီနေရာဟာ မင်းတို့ပိုင်နက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ လူတိုင်း လာနိုင်တဲ့ နေရာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့ပိုင်နက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနားကို ဘယ်သူမှမလာကြဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ ပန်းချီဆွဲနေရင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက်ကိုခဏခဏလှမ်းကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မသင်္ကာ တာနဲ့ ဦးတောက်စ ကြီးကို မေးခိုင်းလိုက်တာ။ ဦးတောက်စကြီးကိုလည်း ရှင်ကစပြီး ထိုးခဲ့ တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ရင်ဝဆီသို့ ပစ္စတိုဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသော မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး၏ နှာ တံပေါ်တည့်တည့်ရှိ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားနေရာအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ဒီနေရာဟာ လူတိုင်းလာနိုင်တဲ့နေရာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ငါလာရောက်မိခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ဘာသာငါ ငြိမ်းချမ်းစွာ နဲ့ ပန်းချီရေးနေတာကို မင်းတို့က စပြီးရန်ရှာခဲ့ တယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ ဒီအပြစ်အတွက် ငါ့ကိုတောင်းပန်ပါ”

“ဪ.. ရှင်က တောင်းပန်ရမှာ လား။ ကျွန်မတို့က တောင်းပန်ရမှာ လား။ စကားကိုလည်း ကြည့်ပြောပါဦး ပန်းချီဆရာကြီး ရဲ့။ ”

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ စကားအား စိတ်မဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့် ကတ်ကြေးတံဆိပ်စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ထုတ်ကာမီးညှိပြီး ဖွာရှိုက်၍ နေလေ၏ ။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးကို ပန်းချီဆွဲရတာ လဲ”

“သေချာကြည့်ပါဦး မိန်းကလေး။ ငါက မင်းတို့အိမ်ကြီးကို ပန်းချီဆွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ဘက်က တောတန်းလေးကို ဆွဲနေတာ။ မင်းတို့အိမ်ရှေ့က ကန်လန်ခံနေတာနဲ့ မထည့် ချင်ဘဲ ထည့်ပြီး ရေးနေရတာ ”

မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားကိုလည်းကောင်း သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး လျှင်..

“ရှင့်ဟာ ဒီနေရာကိုလာပြီး တကယ်ပဲ ပန်းချီရေးနေတာလား”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ အညောင်းခံပြီး ပန်းချီရေးချင်ဟန်ဆောင်နေရမှာ လဲ”

“ရှင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက ဘာလဲ။ ဒီရွာကို ဘာဖြစ်လို့ လာရတာ လဲ”

“တယ်လည်းအမေးအမြန်းထူပါလား မိန်းကလေး။ မင်းက ပုလိပ်ဘက်ကလား။

ဒါမှမဟုတ် မင်းအဖေက ပုလိပ်အရာရှိလား။”

“ဒါရှင်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမေးနေတာကိုသာ ရှင်ဖြေပါ။ ရှင်ကို

ကျွန်မတိုက မသင်္ကာ ဘူး။”

“ငါကလည်း မင်းတို့ကို မသင်္ကာဘူး။”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဖက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေသည့်နေရာသို့ မာန်ဖီလျက်ရှိသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို ဆွဲပြီး ခတ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏ ။ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးဘက်သို့ လှည့်၍ ..

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဖေဖေ.. သမီးတော့ သူ့ကိုသိပ်မသင်္ကာဘူး။ သမီး အိမ်ပေါ်ကနေပြီး

သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူက အိမ်ဘက်ကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်တာနဲ့

ဦးတောက်စကြီးကိုလွှတ်ပြီး မေးခိုင်း လိုက် တာ။ အဲဒါ သူကစပြီး ဦးတောက်စကြီးကို

ထိုးလိုက်တာပဲ”

လူကြီးသည် သူ၏ သမီးဖြစ်သူ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး၏ စကားကို

သေချာစွာ နားထောင်ပြီး လျှင် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော

လူ့ဘီလူးကြီးအားလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ ။ ထိုစဉ် လူ့ဘီလူးကြီးမှာ လည်း ညည်းညူ

လူးလွန်ကာ သတိရလာလေ၏ ။ သူသည် ကျွန်ုပ်အားမြင် လိုက်သည်နှင့် ရန်မူရန် တစ်ရှိန်ထိုး

ပြေး၍ လာလေ၏ ။

“ဟေ့ကောင်.. တောက်စ၊ ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါတို့ရောက်နေတယ်”

ဟူသော လူကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသည့်အသံကြောင့် လူ့ဘီလူးကြီး၏ ခြေလှမ်းများ သည် တုန်ခန် ရပ်၍ သွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် လူ့ဘီလူးကြီး၏ အမူအရာမှာ မာန်ဖီနေသော ခွေးတစ်ကောင်အား ကြိုး ချည်ထားသည်နှင့် လွန်စွာ တူလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကာ တရား၊ ရှား၊ တရဲရဲ ဖြစ်၍ နေလေ၏။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်၍ အထက်ပါအတိုင်းမေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း..

“ကျုပ်နာမည်က သက်နှင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“မောင်ရင်က ဒီရွာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ အလည်သက်သက်ပဲ လား”

“ဟုတ်တယ် အလည်သက်သက်ပဲ။ ကျုပ်ကပန်းချီဆိုတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ကို ခရီးလှည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိတယ်”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်စကားအား ယုံကြည်ပုံမပေါ်ချေ။

“မောင်ရင်ကို ဦး တစ်ခုပြောထားမယ်။ ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်လိုပဲနေပါ။ ပန်းချီကောင်း ကောင်းဆွဲနေချင်ရင်တော့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ စုံစမ်းတာတို့၊ စပ်စုတာတို့ မလုပ်ပါနဲ့”လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမဲ့ ခြိမ်းခြောက်၍ နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့မျှပြန်မပြောလိုသည်နှင့် ဆေးတင်သော ပဲလက် Pellette ပြားနှင့် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ပန်း ချီကိုသာ ဆက်၍ ရေးဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

“ကဲ.. သမီး သွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးနှင့်သူ၏ သမီး မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးသည်လည်းကောင်း၊ လူ့ဘီလူးကြီး နှင့် မာန်ဖီနေသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အပါးမှ ထွက်ခွာ၍ သွားလေတော့ သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လွန်စွာ လှပသော မြို့

င်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးအားလည်း ကောင်း၊ လွန်စွာ လျှို့ဝှက်တတ်သော မြို့

င်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး၏ ဖခင်အားလည်းကောင်း၊ လွန်စွာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူ့ဘီလူးကြီးအားလည်းကောင်း၊ မတွေ့ရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်လည်း 'မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီး' နှင့် မနီးမဝေးနေရာများ ဌ နေ့စဉ်သွားရောက်ကာ

ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိလေ၏ ။ ထိုအချိန်များ ဌ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ

လူရိပ်လူယောင်မှုပင် မတွေ့ရပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွေး ဟောင်သံများ ကိုသာ ကြားရသည်မှအပ

မည်သည့်အသံမျှမကြားရပေ။

နောက်တစ်ပတ် ၅ရက်တစ်ဈေးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည်

ပြီးခဲ့သော ဈေးနေ့ ကအတိုင်း ဈေးရုံခင်းအား ပန်းချီရေးဆွဲလျက်နေပြန်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်

ပန်းချီကား၌ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ ရာ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေသူများ အား

ဂရုမထားမိချေ။ တအောင့်မျှ ကြာသောအခါ၌ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့သည်

ကျွန်ုပ်၏ နှာသီးဝသို့ ဝင်ရောက်လာရာ 'မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီး' ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ထင်မိသည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ကျွန်ုပ်ထင်

ထားသည့်အတိုင်းပင် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးအား တွေ့ရလေတော့၏ ။ 'မြိုင်

င်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး' သာမက သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ လူကြီးနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးကိုပါ

တွေ့ရလေ၏ ။

လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ မူ ကျွန်ုပ်နှင့် စတင်တွေ့ရှိခဲ့စဉ်ကလောက်

မာကျောခက်ထန်ခြင်းမရှိတော့ ချေ။ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားအား

ကျေနပ်နှစ်သက်နေပုံရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်အားလည်း ပန်းချီ ဆရာတစ်ဦးဟု

လက်ခံသွားဟန်တူ၏ ။ လူ့ဘီလူးကြီးသာလျှင် ကျွန်ုပ်အား အခဲမကျေဖြစ်၍ နေလေ၏ ။ သူ၏

လွန်စွာ အကျည်းတန်သော မျက်နှာကြီးမှာ သန်မန်လျက်ရှိလေ၏ ။

“မောင်သက်နှင်း၊ မောင်ရင့်ကို ဦး စကားနည်းနည်းလောက်ပြောချင်တယ်ကွာ။

မောင်ရင် ပန်းချီဆွဲနေတာကိုများ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသလိုဖြစ်နေမလား မသိဘူး။”

“ဪ ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ မောင်သက်နှင့်။ ဟိုတစ်ခါဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ဦးတို့က တောင်းပန်မလို့ပါကွယ်”

“မလိုပါဘူး ဦးလေး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်။ ဦးတို့က လွန်သွားတာကိုး။ အဲဒီ နေ့က ဖြစ်ကြတာလည်း ဦးတို့ ဘက်က အစိုးရိမ်လွန်သွားလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီရွာကို ဧည့်သည်အရောက်အ ပေါက်နည်းတယ်။ မြန်မာလူမျိုး ဧည့်သည်ဆိုရင် ပိုပြီးတောင်နည်းသေးတယ်ဆိုတော့ ဦးတို့က မသင်္ကာဖြစ်မိတာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး မောင်သက်နှင့်ကို မသင်္ကာဖြစ်မိတာကတော့ ဦးတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးနားမှာ ပန်းချီလာဆွဲနေလို့ ပေါ့ကွယ်။ နောက်တော့မှ မောင်သက်နှင့်ရဲ့ လုပ် ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ပြီး မောင်သက်နှင့်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီရွာကို တကယ်ပဲပန်းချီဆွဲဖို့ ရောက်လာ တယ် ဆိုတာရယ်ကို သိရတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးတို့က မောင်ရင့်ကိုတောင်းပန်ရတာ ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက်နှင့်။ ‘မိုး’လည်း အဲဒီ နေ့က သိပ်ရိုင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အတွက် ‘မိုး’ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးကပါ ဝင်၍ တောင်းပန်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က ပို၍ ကျေနပ်ခွင့် လွတ်ရမည်ဖြစ်လေ၏ ။ သူ၏ စကားကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် သူ၏ နာမည်မှာ ‘မိုး’ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက မိုးဆိုသည့် စကားလုံးပါရမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှန်းဆလိုက်မိလေ တော့၏ ။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီ နေ့ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲသွားကြလို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပင် ကျေနပ်ကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ရလေ၏ ။

“ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးနိုင်ပါတယ်။ မောင်သက်နှင်းမေးပါ”

“ဘာဖြစ်လိုက် ဦးလေးတို့က ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြတာလဲ။

အဲဒီ အချက် ကို ကျွန်တော် သိပ်မရှင်းလှဘူး”

“ဪ.. ဒါက ဒီလိုပါ မောင်သက်နှင်း”

ဟု အစချီကာ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလေတော့၏ ။

ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီး

“ဦးလေးရဲ့ နာမည်က မြဘူး လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အစကတော့ အရာရှိကြီးတစ်ဦးပေါ့ကွာ။ ခုတော့ ပင်စင်ယူထားတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိ သွားပါပြီ။ ပင်စင်မယူခင် နှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ဦးလေးရဲ့ ဇနီး၊ ဟောဒီ ဦးသမီး မမိုးဆွေရဲ့ အမေ မသူဇာဟာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် တော့ကွာ ဦးလေး ဟာ ပင်စင်ယူပြီးနောက်ပိုင်းမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကလေးရယ်၊ ပြီးတော့ မိဘများ ထားသွားတဲ့ အမွေအနှစ် လက်ငုတ်လက်ရင်းပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ တော်တော် လေးချောင်ချောင်လည်လည် နေထိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သမီးလေးကလည်း ကောလိပ်မှာ ဘော်ဒါ နေတယ်။ ဒီတော့ ဦးလေးနဲ့ အတူ ဦးလေးရဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်လာနေတယ်။ သူကပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးရတာ ပေါ့ကွာ။ ခုတော့ သူမရှိ ရှာတော့ပါဘူး”

ဦးမြဘူးကြီးမှာ စကားပြောရင်း ဝမ်းနည်း၍ လာလေ၏ ။ လှပသော မမိုးဆွေ၏ မျက်နှာလေးမှာ လည်း ညှိုးငယ်နွမ်းလျ၍ လာလေ၏ ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကပေါ့ ဓားပြတွေသတ်လို့ သေရှာပါပြီ။ အဲဒီ တုန်းက ဦးလေး တောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မသေရုံတမယ်ပါပဲကွယ်။ ခံလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့ တော့။ ပစ္စည်းလည်း ဆုံးရှုံးတဲ့အပြင် လူ့အသက်ပါ ရန်ရှာခံရလေတော့ ဦးလေးလည်းတော်တော် လေးကို ကြောက်မိသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဦးလေးဟာ အမြဲ ထိတ်လန့်နေရတာ ပေါ့ကွာ။ လူတိုင်းကိုလည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတော့ပါပဲ။ ဒါနဲ့ သမီးလေး ကလည်း ဘွဲ့ရပြီး ပြန်လာတော့ အဲဒီ ဓားပြရန်ကို ပိုပြီးကြောက်နေရတာ ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ မနေတော့ဘဲ ဒီကိုပြောင်းလာရတာ ပါ။ ဒီရွာကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်သူနဲ့ မှအရောတဝင်မလုပ်ဘဲနေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ပြီး တော့ ဒီနယ်ဘက်မှာ ဓားပြရန်၊ သူခိုးရန်ဆိုတာကိုလည်း ကြားချင်လို့တောင် မကြားရဘူး။ ရိုးရိုးသားသား တောင်ယာလုပ် ကိုင်စားသောက်နေကြတာကိုးကွယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးမြဘူးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်စွာ ဖြင့် ရှင်းပြနေလေတော့၏ ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏ စကားကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိပေ။ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးမြဘူး၊ မမိုးဆွနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးတို့၏ အပြုမူနှင့် အနေအထိုင်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင် လျှို့ဝှက်ထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှန်းဆမိလေ၏။

ဦးမြဘူးနှင့် သမီးဖြစ်သူ မမိုးဆွတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရေးဆွဲသော ပန်းချီကားများ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မေးမြန်းကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နုတ်ဆက်ကာ ဈေးအတွင်းမှထွက်သွားကြလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထားမိသည်မှာ ဦးမြဘူးသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးသို့ အလည် အပတ်လာရန် မဖိတ်ခေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပဟေဠိဆန်သော မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးအားလည်းကောင်း၊ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသည့် ဦးမြဘူး၊ မမိုးဆွနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးတို့၏ အတွင်းရေးများ အားလည်းကောင်း တွေးဆကာ စဉ်းစားရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးနှင့် တစတထက်တစ ရင်းနှီး၍ လာလေ၏။ သို့ရာတွင် သေချာစွာ စကားလက်ဆုံ ပြောဆိုခြင်းမရှိသေးပေ။ ငါးရက်တစ်ဈေးနေ့များ ၌ သာ ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းချီရေးဆွဲနေသည်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါများ ၌ လူ့ဘီလူးကြီးသော်လည်းကောင်း၊ ဦးမြဘူးသော်လည်းကောင်း ပါလာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးအား စကားပြောဆိုဖို့ အခွင့်အရေးကို မရရှိခဲ့ပေ။ ဦးမြဘူးနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးတို့မှာ လည်း ကျွန်ုပ် အား အနည်းငယ်ယုံကြည်မှု ရှိ၍ လာလေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးအား ရင်းနှီးရန် အခွင့်အရေးမှာ လက်တစ်ကမ်းအလို၌ သာ ရှိနေပြီဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဈေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ပန်းချီဆွဲနေခဲ့ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှနေ၍ ကြေးစည်ကိုထုလိုက်ရာ ‘နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ..’ ဟူသော ကြေးစည်သံ သည် စူးစူးရှရှကြီး ပေါ်ထွက်၍ လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးစည်သံ အမြောက်အမြားကို ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကြေးစည်သံ လောက် ကျွန်ုပ်နားကို စူးရှစေသော ကြေးစည်သံမျိုး ကိုမူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးကြောင်း ဝန်ခံရ ပေမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်သည်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များ နှင့် လည်ကုပ်များ ၌ ရှိကြကုန်သော အမွှေးနုတို့ သည် ထောင်၍ ကုန်ကြပြီးလျှင် ကြက်သီးများ ပင် ထ၍ နေလေ၏ ။

“နောင်... ဝေ... ဝေ...”

ကြေးစည်သံသည် ထပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေ၏ ။

ကြေးစည်သံနှင့်အတူ လူတစ်ဦးအသံပါ ထပ်မံ၍ ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏ ။

“လူကလေးရဲ့ ငို၊ ခိုဖမ်းလိုပေး၊ ခိုဖြူခိုပြာနက်ခိုတကာထက် ခိုကလေးညို ပြာညက်က ဖမ်း ခက်လှသေး၊ ဟား.. ဟား.. ပန်းချီဆွဲမှာ လား၊ ခိုဖမ်းမှာ လား၊ ခိုက သိပ်ပြီး ညည်းတယ်။ ဟား.. ဟား.. ”

ကျွန်ုပ်သည် အသံလာရာဆီသို့ ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လက်မှ စုတ်တံကို လည်း ချထားလိုက်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ အကဲခတ်၍ နေမိလေ ၏ ။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၄၀) ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ၍ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ဘိုးသူတော်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ အလှူခံ၍ ရလာသော ဆန်များ ကို ထမ်းပိုးဆိုင်းထမ်းများ နှင့် ထမ်း ထားလေ၏ ။ ညာဖက်၌ မူ ကြေးစည်ထုသော ဖုကလေးကို ကိုင်၍ ထားလေ၏ ။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ကြေးစည်က လေးကို ထုလိုက်ပြန်၏ ။

“နောင်... ဝေ... ဝေ...”

ကြေးစည်ထုပြီးနောက် စကားကို ဆက်၍ ပြောပြန်၏ ။

“တောင်နီဈေးမှာ အလှူခံမလို. လာတာမျိုး ။ လမ်းမှာ လူတွေကိုမေးရတာ ကို တောင်နီဈေးကို ဘယ်လိုသွားရမယ်လို့. လမ်းတော့ ညွှန်ပါရဲ့. ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ တော့ မျက်စိကိုလည်နေ တာပဲ ပန်းချီဆရာရေ။ မျက်စိလည်တာကိုတော့ ကျုပ်က မကြောက်ပါဘူး။ ဖိုးသူတော်မျက်စိ လည်လေ ဆန်ရလေ ဆိုတဲ့စကား အရှိသားမဟုတ်လားဗျာ။ မျက်စိလည်လိုက် ကျုပ်က အလှူခံလိုက်နဲ့. ဆိုတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဆန်တွေကို ရလိုက်တာ ပြည့်မောက်နေတာပဲ။ ကျုပ် အောင်ပန်း ဈေးနေ့မှာ အလှူခံတဲ့နေ့ကပဲ တောင်နီဈေးမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရောက် နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားရတယ်ဗျာ။ အဲဒါ လာချင်နေတာ အခုမှပဲ ရောက်တော့တယ် ပန်းချီဆရာရေ.”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ ထမ်းပိုးဆိုင်းထမ်းများ ကို ခုလျက် ဆန်တောင်းအတွင်းသို့လည်း ကြေးစည်ထုသော ဘုကို ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် ခွေးများ ကိုသုတ်လျက် ခါးကြားမှကြေးနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကျည်ထောက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ကာ ထိုကျည်ထောက်ကလေးကို ခက်ခဲစွာ ဖွင့် လျက် သူ၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ နီညို ရောင်အမှန်ကလေးအချို့ ကို ကျည်ထောက်ကလေးအတွင်းမှ သွန်၍ ချလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပက်၍ သွင်းလိုက်လေ၏ ။ ထို့နောက် ဘူးသီးခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား သောရေဘူးကိုထုတ်၍ ရေအနည်းငယ်ကို သောက်ပြန်လေ၏ ။ ထို့နောက် ကြေးနီကျည်ထောက်က လေးနှင့် ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ပြန်၍ သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင်..

“ဟား.. အခုမှပဲ အမောပြေတော့တယ် ပန်းချီဆရာရေ။ ကျုပ်မှာ ဗျာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတည်းက တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ဟု ဘိုးသူတော်က ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကိုကြည့်၍ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်မိလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းကို အ နှောင့်အယှက်ပြုရကောင်းလားဟု ဒေါသဖြစ်မိလေ၏ ။

“ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာက ဘာကိစ္စလဲ ဦးသူတော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်လေ၏ ။

“ပုံတူအပ်ချင်လို့ပါ”

“ဗျာ.. ပုံတူအပ်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံတူအပ်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော် ခပ်များများ ကို တွေ့ဖူးခဲ့ပါသည်။ လပြည့်လကွယ်၌ ဆန်အလှူခံမည်။ မည်သည့်အရပ်၌ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် အလှူရှိသည်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းခါးပန်း၌ ထုံးဖြင့် ရေးမှတ်ထားသည်။ စာပေကျမ်းဂန်ကိုလည်း လေ့လာလိုက်စာခြင်းမပြု။ ပါးစပ်ရာဇဝင်လိုလိုစကားများ ကို အဟုတ်ကြီးထင်မှတ်၍ ပြောဆိုမည်။ ကြေးစည် တနောင်နောင်ထု၍ အချိုးမကျသော စာတိုပေစတိုကို ရွတ်ဆိုပြမည်။ နေရာဒေသချင်းသာကွာမည်။ ဘိုးသူတော်ဆိုသူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်မှာ မူ အထက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်တတ်ကြစမြဲဖြစ်၏ ။

ဘိုးသူတော်များ သည် လူ့ကိစ္စလူ့အကြောင်းကို မသိသော ခပ်ထုံထုံ ခပ်ထိုင်းထိုင်းတွေချည်း သာလျှင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယူဆထားမိလေရာ ယခုကဲ့သို့ ပုံတူဆွဲလိုကြောင်း ဘိုးသူတော် တစ်ဦးက လာရောက်ပြောဆိုသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေ၏ ။

“ဒီလိုပန်းချီဆရာရဲ့ ။ တချို့က ဘုန်းကြီးပုံမှာ လောင်တိုက်ကို ဆေးခြယ်တတ်ရုံလူကိုလည်း ပန်းချီဆရာလို ထင်နေကြတယ်။ ကျုပ်တော့ဗျာ ဘုရားစောင်းတန်းတွေရောက်တိုင်း ရေးထားတဲ့ နိပါတ်တော်ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ပါရဲ့ သဘောမကျစရာတွေက များတယ်။ ဆွဲထားတာတွေကလည်း အချိုးမကျဘူး (ပါစပက်တစ်) လို့ခေါ်တဲ့ အနီးအဝေး သဘောကိုမှမသိဘဲ ဆွဲထားကြတာကိုး”

“ဗျာ.. ပါစပက်တစ်ဟုတ်လား၊ ဦးသူတော်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ပါးစပ်မှ ပါစပက်တစ် ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ပါစပက်တစ်ဆိုတာကို နားမလည်ကြဘူး။ ကျုပ်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ပန်းချီဆွဲနေတာကို သွားပြီး ကြည့်မိတယ်။ ပါစပက်တစ်တွေ မမှန်ဘူး၊ အဝေးမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကြီးပြီး အနီးကပစ္စည်းတွေနဲ့ တစ်ရွယ်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ပါစပက်တစ် မှာ နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ အဲဒီ ပန်းချီဆရာက ပါစပက်တစ်ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့။ အဲဒီ ပန်းချီဆရာဟာ ပါစပက်တစ်ကို မသိဘူး။ ကုန်းသတ္တဝါလား။ ရေသတ္တဝါလားလို့ ကျုပ်ကိုမမေး လိုက်တာကိုပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့တယ်”

“ဦးသူတော်က ပုံတူအပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ပုံတူကို အပ်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကို အရင်အပ်မယ်။ ပုံတူဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါက ကျုပ်က ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ဆီမှာ ပုံတူအပ်ဖူးတယ်။ အဲဒီ ပန်းချီဆရာက ဆွဲထားလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ တစ်ထေရာ တည်းကို တူပါတယ်။ သူကလည်း အဲဒါကိုဂုဏ်ယူလို့ မဝနိုင်ဘူး။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မကြိုက်ဘူးဗျာ။ အဲဒီ လိုပုံမျိုး ကိုရဖို့ အတွက်တော့ ပန်းချီဆရာဆီကို ဘယ် သွားမလဲဗျာ။ ဓာတ်ပုံဆရာဆီကို သွားမှာ ပေါ့။ ရေးထားလိုက်တာဗျာ၊ တောက တရုတ်ကုန် စုံဆိုင်မှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးတွေရဲ့ ပုံမျိုး အတိုင်းပါပဲ။ ဟား.. ဟား..”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျလျက် ရယ်မောလေ၏။

“ဦးသူတော်က ဘယ်လိုပုံတူမျိုး ကို လိုချင်တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ ခံတောင်းကလေးအတွင်းမှ ကွမ်းအစ်ကိုယူကာ ကွမ်းကိုယာရင်းနှင့်..

“ကော်မရှယ်ဆန်တဲ့ပုံမျိုး မလိုချင်ဘူး။ ဖိုင်းအတ်ဆန်တဲ့ လက်ရာမျိုး ကို လိုချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဖိုင်းအတ်လက်ရာမျိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ပန်းချီဆရာရဲ့.”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏ ။ ကတုံးပြောင်နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီး တစ်ဦးက မိမိ၏ ပုံတူကို ဖိုင်းအတ်ဆန်ဆန် ရေးဆွဲပေးရန် ပြောဆိုခြင်းမှာ ထိုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သကဲ့သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ပုံတူဆွဲခိုင်းတာက ဟုတ်ပါပြီ။ ပုံတူဆွဲခကိုရော ဘယ်လောက် အထိပေးနိုင်ပါသလဲ ဦးသူ တော်ကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ငွေရေးကြေးရေးဖြင့် သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏ ။

“အလွန်အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရပ်ဖြစ်လေတော့ တန်းဖိုးမဖြတ်ချင်ပါဘူး။ လူတွေဟာ လူရဲ့ အစွမ်းအစာမှာမပါဘဲ ကျောက်မျက်ရတာ ကို တန်ဖိုးဖြတ်ပါဆိုရင် မဖြတ်ရဲကြဘူး။ တွန့် နေတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ရဲ့ အစွမ်းအစ၊ လေ့ကျင့်မှု၊ ပါရမီ စတဲ့ အရာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ် ပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ကတော့ ဝန်မလေးတတ်ကြပါဘူး။ အစိတ်၊ ငါးဆယ်၊ တစ်ရာနဲ့ လွယ်လွယ်ကလေး တန်ဖိုးဖြတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ တကယ် တော့လူ့အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျမှုကို ဖော်ပြတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ တန်ဖိုးဖြတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တတ်နိုင်တာကို ပြောတာပါ။ တစ်ထောင်ပေးပါ့မယ်”

“တစ်ထောင် ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်ထောင်ပေး၍ မိမိ၏ ပုံတူပန်းချီကိုအပ်သော

ဘိုးသူတော်ကြီးအား အထူး အဆန်းသဖွယ် ကြည့်၍ နေမိလေ၏။

“တစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းပါတယ်။ အင်္ဂလန်မှာ နေတုန်းက အာရ်အေလို့ဒေါ်တဲ တော်ဝင်ပန်း ချိဆရာတစ်ဦးဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကို သုံးထောင်ပေးပြီး အပ်ဖူးပါတယ်”

“ဗျာ.. ဦးသူတော်က အင်္ဂလန်မှာ နေဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလန်တကြား ပြန်၍ မေးလိုက်လျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အားကြည့် လျက်..

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ အင်္ဂလန်မှာ နေဖူးတယ် ဆိုတာကို နတ်ပြည်မှာ နေဖူးတယ်လို့ ပြောတာ ကျေနပ်တာပဲ။ အံ့ဩသွားလိုက်တာ၊ အင်္ဂလန်ဆိုတာလည်း ဘာများ ဆန်းလို့လဲ အင်္ဂလိပ် တွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ့။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကိုယ့်လူမျိုး နဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကလွဲရင် အားလုံး ကိုအထင်ကြီး မယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး နဲ့ တူတယ်”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပိဿ ဘလေးဖြင့် ထုလိုက်သကဲ့သို့ နာကျည်းဖွယ်ကောင်း သော စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ထုလိုက်လေတော့၏။

“ဦးသူတော်က အင်္ဂလန်မှာ ဘာကိစ္စနဲ့ များ သွားပြီးနေတာပါလိမ့်”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တွေရဲ့ အက်တီကက်လို့ ဒေါ်တဲ လူလူချင်းဆက်ဆံရာမှာ ပြု မှုပုံတွေကို အ သေးစိတ် သွားပြီးလေ့လာတာပါ”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အက်တီကက်ယဉ်ကျေးမှုကို အင်္ဂလန်ပြည်တွင် သွား ရောက် လေ့လာခဲ့ဖူးသည်ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

“အမှန်တော့ လူမျိုး အလိုက် အက်တီကက်တွေ ကွဲပြားကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုး ဆို ပါတော့ဗျာ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက အကူအညီပေးတယ်ဆိုပါတော့ ဘာမှပြောဖို့ မလိုဘူး။ အင်္ဂလိပ်မှာ ကတော့ အဲဒီ လို အကူအညီပေးရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြီးပြောရတယ်။ အဲဒီ လိုမပြောရင် ရိုင်းတယ်လို့ ယူဆတယ်။

အမှန်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောသည် ဖြစ်စေ၊ မပြောသည် ဖြစ်စေ
စိတ်နှလုံးကနေ ကျေးဇူးကို သိတတ်ရင် မရိုင်းပါဘူး။ အရေး ကြီးဆုံး အက်တီကက်ကတော့
စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပဲ။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒီတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူ မျိုး ရဲ့ အက်တီကက်က
အပြင်ပန်းထက် စိတ်နှလုံးကို ပိုပြီး ဦးစားပေးထားတဲ့အတွက် ပိုပြီး အ
ဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးကိုကြည့်၍ တစ်စထက် တစ်စ ပို၍
အံ့ဩမိလေတော့၏ ။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ ကိုယ်ရုံတော်အောက်မှ
လွယ်အိတ်ကလေးကိုထုတ်၍ အတွင်းမှ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကိုနိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏
လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏ ။

“ငွေတစ်ထောင်တိတိပဲ”

ဟုလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဦးသူတော်က ဘယ်နေ့စပြီးဆွဲချင်တာလဲ”

“မနက်ဖြန် ကျုပ်လာခဲ့မယ်၊ ဟောဟိုတောစပ်မှာ သွားပြီးဆွဲမယ်။ ကျုပ်က
ထိုင်ပေးမယ်။ ခင် ဖျားက ကြည့်ပြီးဆွဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ဦးသူတော်ကြီးက အားတတ်သရောပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် သူ၏ ကြေးစည်ကို ထုလိုက်ရာ နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ.. ဟူသော
စူးရှသည့် ကြေး စည်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏ ။

မည့်သို့ဖြစ်သည်မသိပေ ကျွန်ုပ်လည်း ကြေးစည်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌
ခေါင်းနားပန်း ကြီး၍ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထ၍ သွားလေ၏ ။

ဘိုးသူတော်ကြီးက ကြေးစည်ကိုထုလိုက်ပြီးလျှင်..

“ကဲ.. ပန်းချီဆရာရေ ကျုပ်သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်မှလာခဲ့မယ်၊ အကြောင်းအမျိုး မျိုး

ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကိုမဆွဲနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ငွေတစ်ထောင် ရှိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကြွေးစာရင်းမှတ်ရမှာပဲ”ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးအဖို့၌ ထူးဆန်းသော

ဘိုးသူတော်ကြီးအကြောင်းကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်စား၍ နေမိလေတော့၏။

ညအိပ်ရာသို့ဝင်သည့်အခါ၌ လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ၌ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုပင် မြင်တွေ့နေရသဖြင့် အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့်အခါကျမှပင် အိပ်ပျော်ခဲ့ရလေ၏။

နံနက်(၆)နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလေ၏။ ထိုသို့နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ နား၌ ကြက်သီးထဖွယ်ရာကောင်းသော ကြေးစည်သံကို ကြားရလေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ကျွန်ုပ်လည်း ငေါက်ကနဲ အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာမိလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ။ မနေ့ကလည်း အိမ်နေရာကို မပြောမိပါလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီး နောက်..

“ပါးစပ်ပါတာပဲဗျာ။ မေးရင်ရတာပေါ့။ မြို့ကလာတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဘယ်အိမ်မှာ တည်းခိုပါသလဲ ကျုပ်ကိုပြောပါလို့ မေးလိုက်ရင် ပြောပြကြမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဦးသူတော်ကြီးက မေးစမ်းပြီး လာခဲ့တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ပန်းချီဆရာရဲ့။ ။ မေးတတ်ရင် အဖြေရပါတယ်ဗျာ။ ပညာရပ်တွေရဲ့ အခြေခံအားလုံးဟာ မေးမြန်းခြင်းပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီပညာမှာ လည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ ဒီနေရာမှာ ဘယ် လိုအရောင်အသွေးမျိုး ထည့်ရင် သင့်တော်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားစိတ်မှာ ခင်ဗျား ဘာသာ ပြန်မေးပြီးမှ သင့်တော်တဲ့အရောင်အသွေးကို ထည့်မှာ မဟုတ်လား။”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ။

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာကိုသစ်၍ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဆားခပ်ကာ ငဲ့၍ သောက်ပြီးလျှင် ပန်းချီဆွဲသောပစ္စည်းများ ကို ယူလျက် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ ။ တောစပ်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ဘိုးသူတော်ကြီးအားမြေကမူကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်စေပြီးလျှင် အောက်လိုင်း ခေါ်ပုံကြမ်းကို စတင်ရေးဆွဲလေ၏။ ။

“ပန်းချီဆရာပုံရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ ဟောဒီ သစ်မြစ်ကြီးရှိနေတယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ။

“ဟုတ်တယ် ဦးသူတော်ကြီး၊ အဲဒီ သစ်မြစ်ကြီးကိုပါ ထည့်ပြီးရေးမှာ ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ။

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ပုံရဲ့ ညာဘက်မှာ ထုထည်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မထည့်သင့်ဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့ ဆိုတော့ကာ များ သောအားဖြင့် ညာသန်တွေကများ တယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ပညာ သ ဘောတရားအရ ပန်းချီကားရဲ့ ညာဘက်က သူ့အလိုလိုကကို လေးပြီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပြီးလေးစေမယ့် အရာဝတ္ထုတွေကို မထည့်ရဘူး”

ဘိုးသူတော်ကြီးပြောသည်မှာ သဘာဝ ကျလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

ဘိုးသူတော်ကြီး အား အနည်းငယ်ရွှေ့၍ ထိုင်စေပြီးလျှင် စတင်ရေးဆွဲပြန်၏။
အတော်အတန်ရေးဆွဲပြီးသည့်အခါ ဘိုး သူတော်ကြီးအား အညောင်းပြေ ခတ္တခဏ
ထနိုင်ကြောင်းပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေး သားထားသော ပုံကြမ်းကို
လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ခေါင်းကိုခါရမ်းလေ၏။

“ပန်းချီကားရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ထင်းရှူးပင် မတ်မတ်ကြီး ပါနေတယ်။
ပန်းချီကားရဲ့ အ လယ်တည့်တည့်မှာ မျဉ်းမတ်လို ပစည်းမျိုး မပါစေရဘူး။ ပါခဲ့လို့ ရှိရင်
ကားဟာ မရှင်တော့ ဘူး။ ငြိမ်ပြီး သေနေတတ်တယ်”ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကိုစဉ်းစားကြည့်ရာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း
စဉ်းစားမိသဖြင့် အသစ်ပြင်၍ ဆွဲပြီးသောအခါ ဘိုးသူတော်ကြီးအား ကြည့်စေပြန်ရာ
ဘိုးသူတော်ကြီးက လာရောက် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“ကွန်ပိုဇေးရှင်းလို ဒေါ်တဲ့ အနေအထားတွေဟာ ပျက်နေတယ်။ ဟောဟိုက
ကျောက်တုံးရယ်ကျုပ်ရဲ့ ကတုံးပြောင်ကြီးရယ်ဟာ ကွန်ဘိုင်နေရှင်းမဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုစီ
ပြန် ကျဲနေတယ်။ အမှန် ကတော့ ပန်းချီကားတစ်ခုအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ
တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ‘ဟာမိုနီ’ ဖြစ်နေရ မယ်ဗျ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးအား ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် အသစ်ပြန်၍
ရေးဆွဲပြန်၏။ ရေးဆွဲ ပြီးသောအခါ၌ ကြည့်ရှုရန်ပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲသောပုံကို ကြည့်ပြန်၍ ခေါင်း ခါပြန်လေ၏။

“ကျောက်တုံးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကတုံးပြောင်ကြီးဟာ ပန်းချီကားထဲမှာ ပြိုင်နေတယ်။
ပန်းချီကားတစ် ချပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဆဗ်ဂျက်တစ်ခုကိုပဲ ထင်ထင်ရှားရှားပြရမယ်”
ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သည်းခံကာ အသစ်ပြန်၍ ရေးရပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ရေးပြီးနောက်
ဘိုးသူတော် ကြီးအား ပြလိုက်ပြန်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက..

“အခု ခင်ဗျားရေးထားတဲ့ အောက်လိုင်ပုံမှာ မပြောပလောက်တဲ့ ပြစ်ချက်ကလေး ခြောက်ခုရှိ နေတယ်။ အဲဒီ တော့ ပြစ်ချက်ကြီးတစ်ခုလိုပဲ ဖြစ်သွားပြန်တယ်”

“ဗျာ... ပြစ်ချက်ကလေး ခြောက်ခုရှိတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ပြစ်ချက်ကလေးခြောက်ခုထဲမှာ ပန်းချီကားရဲ့ အလယ်ကနေ ကန့်လန့် ဖြတ်ပြီး ဝင်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။ အဲဒီ သစ်ကိုင်းခြောက်ရဲ့ အပြစ်ကို ခင်ဗျား အခုတော့ သိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရောင်တွေ သွင်းလိုက်ရင် သူက ဒုက္ခပေးတော့မယ်။ ပန်းချီကားကို ကြည့်တဲ့လူရဲ့ မျက်စေ့ကို အဲဒီ သစ်ကိုင်းခြောက်က အပြင်ဘက်ကို ရောက်အောင် ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။ မျက်စေ့ထွက်သွားဖို့လမ်းကြောင်းဖြစ်နေတယ်။ ထားပါတော့လေ။ ဆေး ရောင်သွင်းပါတော့”

ကျွန်ုပ်လည်း အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ပဲလက်ခေါ် ဆေးစပ်ပြားပေါ်တွင် ဆေးများ ကို ညှစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် စတင်၍ အရောင်များ ရေးသွင်းလေ၏ ။ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဆေးသွင်းနေသည် ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါပြန်လေ၏ ။

“ ‘စထရပ်’ လို့ခေါ်တဲ့ စုတ်ချက်တွေ မှာ နေတယ်။ စုတ်ချက်ဟာ အရာဝတ္ထု အလိုက် ဖော်ပြ လိုက်ရမယ်။ ဥပမာ နှာခေါင်းကို စုတ်ချက်နဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် ကန့်လန့်မရေးရဘူး။ ဒေါင်လိုက်ဆွဲချရ မယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား စုတ်တံကိုင်တာကိုက မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကလေးတွေ ကျောက်တံကိုင်သလိုကိုင် ထားတယ်။ အမှန်ကတော့ စုတ်ကို လက်ချောင်းလေးချောင်းနဲ့ ထိန်းပြီး ကန့်လန့်ကိုင်ရမယ်။ ဒါမှ ခင် ဗျားဆွဲချင်တာတွေ အားနဲ့ အရှိန်နဲ့ ရေးဆွဲနိုင်မှာ ပေါ့ဗျာ ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်လူလည်လုပ်သည်ကို အောင့်အည်းသည်းခံ၍ ပန်းချီကားကို ဆက် လက် အရောင်သွင်းရလေ၏ ။

“အမှန်ကတော့ အညိုရောင်တွေကို အရင်ဆုံးဂရုစိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ထက်လင်းတဲ့ အ ရောင်တွေကိုတင်ရမယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြန်ပြောလေ၏ ။

ထို.နေ.က ပုံတူရေးဆွဲခြင်းအလုပ်မှာ အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

နေရောင်ပျောက်သည်အထိ ရေးဆွဲ ခဲ့ပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် တောစပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့လေ၏ ။

အိမ်သို့ ပြန် ရောက်သည့်အခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ပုံကိုထောင်လျက် တစ်မိမိမိမိ
ကြည့်ရှုခဲ့ပေရာ ဘိုးသူတော်ကြီး ပြောသွားသော စကားများ သည် မှန်ကန်ကြောင်း
တွေ့မြင်ရလေတော့၏ ။

ထို.နေ.ညကလည်း ကောင်းစွာ အိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါ။ ဘိုးသူတော်ကြီး၏

အကြောင်းကိုသာ စဉ်း စားနေမိလေ၏ ။ သို့ရာတွင် နံနက်ခြောက်နာရီထိုးသည့်အခါ၌ မူ
အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထခဲ့ရလေ၏ ။ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စူးရှသောကြေးစည်သံက ကျွန်ုပ်အား
လုပ်၍ နိုးခဲ့ပေပြီဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ယမန်နေ.က နေရာသို့ သွားရောက်၍

ပန်းချီကားကို ဆေးသွင်းခဲ့ရာ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အပြီးသတ်လေတော့၏ ။

“ကဲ... ဦးသူတော်ကြီး ပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး အပြစ်ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ပန်းချီကားကို

ကြည့်လေ၏ ။

“ဟား... ဟား ကျုပ်မပြောဘူးလား။ ဟောဒီသစ်ကိုင်ခြောက်ကြီးဟာ

ကားတစ်ခုလုံးကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ သစ်ကိုင်ခြောက်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားက အလင်းရောင်အဖြစ်နဲ့

တင်ထားတဲ့ ‘ရဲလိုး အုတ်ကား’ ဆိုတဲ့ အရောင်ဟာလည်း မှားတယ်။ ဘယ်လိုအရာဝတ၀

ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အရောင်ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ သူ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ အရောင်တွေရဲ့

အငွေ့အသက်ဟာ ပါရမယ်။ အဲဒီ လိုမပါဘဲ အလင်းရောင် သက်သက်ကို ထည့်လိုက်ရင်

အရောင်တွေဟာ ပြူး ပြီး ပြီး ထွက်လာမယ်။ ကော် မာရှယ် ဆန်သွားမယ်။ ဖိုင်းမဖြစ်တော့ဘူး။

ခင်ဗျားဟာ ပန်းချီညာရပ်အခြေခံတွေကို မသိဘဲ ပန်းချီဆရာ လုပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ပြီး ဆေးမှူးတွေ၊ စုတ်တံတွေ၊ ကင်းဗတ်ပြားတွေကို အလေးခံပြီးသယ်၊

ဟိုမြို့၊ ဒီမြို့၊ လျှောက်ပြီး အောက်ဦးထွက်ရေးရတာ နဲ့ ၊ ဘာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေတယ်။ အလကားပဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံး ကျွဲခတ်သကဲ့သို့၊ ခံစားရမည့်စကားများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်၍ သွားကာ ပန်းချီကားအား ရိုက်ချိုး ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်လေတော့၏ ။

“မရေးဘူး။ ခင်ဗျားလို ဘိုးသူတော်ရဲ့ ပုံကို မရေးဘူး။ တစ်ထောင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်သိန်း၊ တစ် သန်းပေးရင်တောင် မရေးဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းကိုမြို့ ရင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအ သံဖြင့် . .

“ရပါတယ်။ မရေးချင်ရင်လည်း နေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ပိုက်ဆံကို ပြန်ပြီးပေးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ရတယ်စိတ်ချ အခုကို လိုက်ပြီးယူချေ။ ကျုပ်တည်းတဲ့အိမ်မှာ ခင်ဗျားပိုက်ဆံထားခဲ့တယ်။ လိုက်ပြီးယူလှည့်ပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးဗူးများ ၊ စုတ်တံများ ကို ထိုနေရာ၌ ပင် ရိုက်ချိုး ဖျက်စီးပစ်ခဲ့၍ တည်းခိုသော အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏ ။

တည်းခိုသောအိမ်သို့ ရောက်ခါနီး တွင် ထိုအိမ်ရှေ့၌ လူများ စုဝေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ ၏ ။ ထိုလူများ ကလည်း ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် မြန်မြန်လာပါရန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်သုတ် သုတ် ပြေးသွားရလေ၏ ။

အနီးသို့ ရောက်လျှင် လျှာသွက်အာသွက်နိုင်သော လူတစ်ယောက်က..

“မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားရဲ့ သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားလို့.”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဗျာ.. ကျုပ်သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာက ဘိန်းစားပါ။ ပျောက်နေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိ ပြီ။ သူမရှိတည်းက ကျုပ်တို့ရွာမှာ အပျောက်အရှ မရှိတာ။ ရွာထိပ်မှာ ခင်ဗျားသေတ္တာကို ဆွဲသွားတာ ကလေးတွေကလာပြောလို ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး ထွက်ပြီးလိုက်ကြတာပဲ။ မမိ တော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ရှင် အိုက်ပန်ကြီးလည်း တောင်ကြီးသွားတာ အခုထိ ပြန်မရောက် သေးဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်ညစ်သွားလေ၏ ။ ထိုသေတ္တာအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ငွေများ အပြင် ဘိုးသူ တော်ကြီးက ပုံတူရေးရန် ပေးထားသော ငွေတစ်ထောင်လည်း ပါ၍ သွားပေပြီ။

“ပန်းချီဆရာ ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကို မဆွဲရင်၊ ကျုပ်ငွေကို ပြန်ပေးပါ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါသထွက်လျက်..

“ဦးသူတော် မကြားဘူးလား။ ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားတယ်ဆိုတာ”

ဟု အော်လိုက်လေ၏ ။

“မဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်ငွေကို ပြန်ပေးပါ”

“အခုမပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာ လည်း တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျုပ်က ကြွေးမှတ်မယ်”

“မှတ်.. မှတ်ချင်သလိုမှတ်၊ အခုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားဆီကို ငွေ တစ်ထောင် ပြန်ပို့လိုက်မယ်။ ကျုပ်ကို လိပ်စာပေးလိုက်ပါ”

“မလိုချင်ဘူး။ နောက်နှစ် ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာကိုလာပြီး ကြွေးဆပ်ပါ။ ဒါပဲ ကျုပ်သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်ကို ထုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း

ကြက်သီးမွေးထ၍ သွားလေတော့၏။

“နောင်...ဝေ...ဝေ...”

ကြေးစည်သက်သေ

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးကို မေ့ လျော့ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းချီပညာကိုမူ အဆက်မပြတ် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ပန်းချီစာအုပ်များ ကို ဝယ်ယူကာ အတုယူ၍ မနေမနား လေ့ကျင့်ခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ရာများ သည် အံ့ဩဖွယ်ရာ တိုးတက်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်မတစ်ဦး ပန်းသီးခူးနေသည့်ပုံကို ဆီဆေးဖြင့် ရေးခြယ်၍ နေ လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲသော ပန်းချီကား၌ အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ ရေးဆွဲလျက်ရှိပေသည်။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

စူးရှသော ကြေးစည်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လန့်ဖြန့်သွားရုံမျှမက လက်တွင်းမှစုတ်တံပင် လျှင် လွတ်၍ ကျသွားလေတော့၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ပန်းချီဆရာ ကတိပျက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အကြွေးကို လာမဆပ်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ စောင့်နေခဲ့သေးတယ်။ တစ်နှစ်တိတိပြည့်ပြီးတဲ့အပြင် နှစ်လတိတိစောင့်နေ ခဲ့သေးတယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့... ပန်းချီဆရာမ လာခဲ့ဘူး။ ပေးပေတော့ ကျုပ်ရဲ့ အကြွေးကို ပေး ပေတော့”

ရှမ်းပြည်နယ်၌ ကျွန်ုပ်အား ပုံတူရေးဆွဲခိုင်းခဲ့ဖူးသော ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ ဆိုင်းတန်းနှင့် ထမ်းပိုးကို အောက်သို့ ချကာ ခွေးသုတ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၌ ဘိုးသူတော်ကြီးအား ပေးဆပ်ရန် ကြွေးတစ်ထောင်ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ ၌ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ပေးစရာငွေမရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည်ပင်လျှင် အနည်းငယ် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေ ထိုင်စားသောက်နေရပေပြီ။

“ကြွေးဆပ်လေ ပန်းချီဆရာရဲ့။”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းမြုံ့ ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ကြွေးတောင်းလေ ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အကြံရ၍ ခက်နေ၏။

“ထိုင်ပါဦး၊ ဦးသူတော်ရယ်။ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားကို ကြွေးဆပ်ဖို့

ငွေလည်းမရှိသေးဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်အတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာပန်းချီကားတွေ အများ အပြားလေ့ကျင့် လာခဲ့ရ တဲ့အတွက် လက်ရာဟာတော်တော်လေးတိုးတက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ ဦးသူတော်ကို ပုံ တူ ပြန်ပြီးရေးပေးမယ်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်မလေးပုံကို ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ အဲဒီ ပုံကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်လက်ရာသဘောကျရင် ဦးသူတော်ပုံကိုရေးပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ကြွေးမဆပ်ရအောင် အထက်ပါအတိုင်းပြောဆိုလိုက်လေ၏ ။ ဘိုးသူတော်ကြီး သည် ကျွန်ုပ်ရေးထားသော အင်္ဂလိပ်မပုံ ပန်းချီကားကို သေသေချာချာကြည့်၍ . .

“မကောင်းဘူး။ ပုံရဲ့ အထားအသိုတော့ နည်းနည်းမှန်လာပြီ။ အရောင်တွေ မှာ နေတယ် ပန်း ချီဆရာ။ ပုံရဲ့ အနီးအဝေးပစ္စည်းတွေမှာ ပါစပက်တစ်ခေါ်တဲ့ နီးဝေးမျဉ်းသဘောတွေ ရှိသလို အ ရောင်မှာ လည်း ပါစပက်တစ်ရှိတယ်။ ဥပမာ ဟောဒီပုံမှာ ပါတဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက စာတိုက်ပုံးကို အနီရောင် သွင်းထားတယ်။ အဲဒါဟာ အရောင်ကို နားမလည်တဲ့သဘောပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို မညှာမတာ ဝေဖန်လေတော့၏ ။

“ဦးသူတော် စာတိုက်ပုံးကို အနီရောင်မသွင်းလို့ ဘာအရောင်သွင်းရမှာ လဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏ ။

“လူငြိမ်း၊ ပန်းချီပညာမတတ်တဲ့ လူငြိမ်းတွေဟာ ဒီလိုပဲထင်တတ်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီ လို မဟုတ်ဘူး။ အရာဝတ္ထုကြည့်တဲ့ လူရဲ့ မျက်စိအကြားမှာ မြူတွေရှိတယ်။ မြူဟာ အပြာ ရောင်ရှိတယ်။ ဒီတော့ စာတိုက်ပုံးရဲ့ အနီရောင်နဲ့ မြူရဲ့ အပြာရောင်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် ခရမ်း ရောင်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ခရမ်းရောင်ကို သွင်းရမယ်။ ကျုပ်ပြောတာမယုံရင် ပြောင်းပြီးသွင်း ကြည့်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း

ခရမ်းရောင်ကလေးကို အသာ လေးယူ၍ စာတိုက်ပုံးအနီရောင်နေရာ၌ အုပ်၍ ပေးလိုက်ရာ အတော်ကလေး အဆင်ပြေ၍ သွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီး ကွမ်းကိုမြို့ ရင်း ကျွန်ုပ်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပန်းချီမတတ်သေးဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကို မရေးပါနဲ့ ဦး။ ငွေတစ်ထောင်ကိုသာ ပြန်ပေးပါတော့”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ပေးစရာမရှိသေးဘူး ဦးသူတော်။ နောက်နှစ်ကို လာပြီးပေးပါ့ မယ်”

“ကောင်းပြီ။ ကျုပ်သွားမယ်။ ပန်းချီဆရာပေါ်မှာ ငွေတစ်ထောင်ကြွေးရှိတယ်”

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ဦးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ ကြေးစည်သံကြောင့် ကြက်သီးများ ထ၍ သွားလေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီပညာကို အထူးလေ့ကျင့်လိုက်စားခဲ့လေ၏။ ပန်းချီရေးကျင့်ခဲ့ လေ၏။ ထမင်းစားချိန်နှင့် အိပ်ချိန်များ မှအပ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီရေး၍ သာနေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီပညာကို အချိန်ပြည့် လိုက်စားနေရသဖြင့် ဆံပင်ညှပ်ရန်၊ မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွှေးရိတ်ရန်ကိုပင် စိတ်မဝင်စားတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်များ လည်း ကြည့်၍ မကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျား ၍ နေပြီဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွှေးများ သည်လည်း လွန်စွာ ရှည်လျားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ဆေးဘူး၊ စုတ်တံ၊ ကင်းဘတ်ပြား၊ ပန်းချီစာအုပ် စသော ပစ္စည်းများ

ဝယ်ယူရသဖြင့်လက်ကုန် ငွေများ လည်း တစ်စတစ်စ လျော့နည်း၍ လာလေတော့၏ ။
ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သည်မှ မျက်စိ နှစ်လုံးပိတ်သည်အထိ မနေမနား
ရေးဆွဲလေ့ကျင့်နေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကို တံမြက်စည်းပင် မ လှည်းဖြစ်တော့ပေ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းသည်လည်း အညှာဒေသ၏ လှည်းလမ်းကြောင်းကဲ့ သို့
ဖုန်တထောင်းထောင်းရှိလေ၏ ။

ဤသို့နှင့်ပင် တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးခဲ့ရလေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မကြားလိုသော
အသံဆိုးကြီးကို ကြားရပြန်၏ ။

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ...”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်ကို ထုလိုက်ပြီးနောက် ကွမ်းကိုဖြူ ရင်း
ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏ ။

“ဟား...ဟား ပန်းချီဆရာနဲ့ နည်းနည်းတော့တူလာပြီ။

ဆံပင်တွေလည်းရှည်လို့၊ မုတ်ဆိတ် တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ဗလဗျစ်နဲ့ ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း
ဖုန်တွေချည်းပါပဲလား။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ် ပြီ။ ဒါမှ တကယ့်ပန်းချီဆရာအိမ်နဲ့ တူတာ။
ပန်းချီဆရာဆိုတာ အလှအပကို ဖန်တီးတဲ့သူဖြစ် ပေမယ့် သူကိုယ် တိုင်ကတော့ မလှပရှာဘူး။
သူများ တွေအတွက် အလှအပတွေ ဖန်တီးပေး ရင်း သူဟာ တဖြည်းဖြည်း စုတ်လာရတဲ့လူမျိုး
ပဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ကဲ...ကဲ... ပေးလေ။ ကျုပ်ရဲ့ ကြွေး”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ငွေတစ်ထောင်ကို အသင့်ထုတ်၍ ဆေးခွက်များ
အောက်တွင် ထားခဲ့ သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဘိုးသူတော်ကြီးလာလျှင် အပြောမခံဘဲ
ပေးလိုက်နိုင်ရန်အတွက် ကျပ်ကျပ် တည်းတည်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် ထိုငွေကို မသုံးဘဲ
ဆောင်၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

“ခင်ဗျားဥစ္စာ တစ်ထောင်ထဲပဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်က ကျွန်ုပ်၏ ငွေကို ရေတွက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အီသို့ ပစ်၍

ပေးလိုက်လေ၏ ။

“တစ်ထောင်ပဲလေ။ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်ယူထားတာ တစ်ထောင်ပဲမဟုတ်လား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငွေတစ်ရာကို တစ်လမှာ ငါးကျပ်တိုးနဲ့ ဆိုရင်တောင် တစ်နှစ်ဆိုရင် အတိုး ချည်းပဲ ခြောက်ရာကျနေပြီ။ နောက်တစ်နှစ်မှာ အရင်းရော အတိုးရောပေါင်းပြီးတွက်ရင် ထောင့်ကိုး ရာခြောက်ဆယ်ပေးရမယ်”

“ဦးသူတော်ပိုက်ဆံက အတိုးတက်နေပါလား”

“ကျုပ်ပိုက်ဆံမှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ဖြစ်ဖြစ် လူများ ဆီရောက်သွားရင် အတိုးတက်လာတော့ တာပဲ။ ပေးပါ ထောင့်ကိုးရာခြောက်ဆယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါဗျာ။ ဦးသူတော် တောင်းတဲ့ငွေတော့မရှိဘူး။ ဟောဒီမှာ တစ်နှစ်လုံး ကျုပ်ရေးထား တဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်ပါ။ ကျုပ်လက်ရာကို ဦးသူတော် သဘောကျပြီဆိုရင် ဦးသူတော် ရဲ့ ပုံတူကို ရေးပေးပါ့မယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသောပန်းချီကားများ ကို အသေးစိတ် လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏ ။

ထို့နောက်..

“အလကားပဲ။ ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်သေးဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ပန်းချီကားဟာ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းချီကားလို့ ထင်ရပေမယ့် သေသေချာချာ အရ သာခံပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ အများကြီးပေါ်လာတယ်။ ဒီပုံကို ကျုပ်သိတယ်။ ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာကြီး ရေးသွားတဲ့ ရွှေမြို့တော်သူဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားကို ပုံတူယူပြီး မြန်မာပုံဖြစ် အောင် ဆွဲထားတာပဲ။ ရွှေမြို့တော်သူ ပန်းချီကားထဲမှာ ဟော့ ဒီနားမှာ လူပုံတော်ရုပ် ရေပန်းကလေး ပါတယ်။ အဲဒီ ရေပန်းကလေးဟာ ကားရဲ့ အသက်ပဲ။ မာ ကျောမှကိုပြထားတယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီ နေရာမှာ လှည်းကြီးကို ပြောင်းပြီးထည့်ထားတယ်။ ဒါ ပေမယ့် လှည်းဘီးပေါက်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အလင်းရောင်တွေဟာ မှားနေတယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက အပြစ်တင်ပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကြိုက်အဖြစ်ဆုံး

ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုပ်ပြီးနောက်..

“ဟား..ဟား..ဟား.. ဒါက ၁၈၇၀ခုနှစ်လောက်တုန်းက (Alexander Stirling Calder) အလက်ဇန်ဒါးစတားလင်းကယ်လ်ဒါ ဆိုတဲ့

အမေရိကန်ပန်းပုဆရာထုသွားတဲ့ ‘ရယ်စရာ ငိုစ ရာ’ ဆိုတဲ့ ပန်းပုရုပ်ပဲ။ ဒါကို ပုံတူပြန်ကူးထားတာပဲ။ မကောင်းဘူး။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို မှီးပြီး သက်ရှိလူအဖြစ် ဖန်တီးရေးတာမဟုတ်လား။ ဒါက လူနဲ့ မတူဘူး။ ကျောက်ရုပ်နဲ့ ပဲပြန်ပြီးတူ နေတယ်”

ဟု ဆိုပြန်ကာ ပန်းချီကားအသစ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြန်၏။

“လာပြန်ပြီ။ ဒါက ၁၇၃၆ ခုနှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာကြီး

Clodion ကလိုဒီယွန် ထုလုပ်ခဲ့တဲ့ နတ်မိစာနဲ့ အလှမယ်ဆိုတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကို ပန်းချီပြန်ရေးထားတာပဲ။ မကောင်းဘူး။ အလှမယ်ရဲ့ ပုံဟာ မာတောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။

အောက်လိုင်းကြောင်းကတည်းက မျဉ်းကြောင်းတွေဟာ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဟား.. ဟား.. ကိုယ့်လူက နာမည်ကြီး ပန်းချီကားတွေကို ကူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်းပု တွေကို ကူးပြီး ပန်းချီအဖြစ် ပြန်လုပ်ထားတာကိုး။ စိတ်ကူးတော့ မဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် လက် ရာက ညံ့သေးတယ်”

ဟု ဆိုပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားများ ကို ကြည့်ရှုလျက် ဒါက ၁၆ ရာစုနှစ်က ဂျီ

င့်ရင်ဘိုလိုဂနား ရဲ့ ပန်းပုရုပ်၊ ဒါက ဂျင်ဘက်တစ်တီပစ်ဂလေးရဲ့ ၁၇ရာစုတုန်းက လက်ရာ၊ ဟော ဒါက ၁၈ရာစုက ကျောက်ပြားမှာ ထွင်းသွားတဲ့ ဒိန်းမတ်ကပန်းပုဆရာကြီး ဘာတယ်သော်ဝပ်ဆင်ရဲ့ သေခြင်းနဲ့ အိပ် စက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဖောင်းကြွပန်းပုရုပ်ကို ပြန်ပြီးဆွဲထားတာဟု ဆိုလေတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားများ ကိုသာမဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာ ကြီးများ ထုလုပ်သွားသည့် ပန်းပုလက်ရာများ ကိုလည်း ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နှင့် အတိအကျသိနေသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩရပြန်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏ ။

“ဦးသူတော်ကြီးဟာ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားကြီးတွေကို ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နဲ့ တကွ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး တွေကို အလွတ်ရနေပါလား။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုရုပ်တွေ ကိုလည်း ဒီလိုပဲ အလွတ်ရနေတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဦးသူတော်ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ဒါလောက်သိနေရတာ လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ကွမ်းမြို့ လိုက်လေ၏ ။

“ပန်းချီပညာမတတ်ဘဲ ပန်းချီဆရာအမည်ခံထားတဲ့ ကိုယ့်လူတို့လိုလူတွေကို လိုက်ပြီးဖမ်း နေတဲ့ ပန်းချီပုလိပ်ပေါ့ ဗျာ။ ဟား.. ဟား.. ပုလိပ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွား တာလား။ အင်္ဂလိပ်စကား ပူးလိစ်၊ မြန်မာလို ပုလိပ် ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ပါဠိလို ပါလဆိုတဲ့ စ ကားလုံးနဲ့ အတော်လေးကိုက်ညီတယ်။ ပါလ ဆိုတာ စောင့်ရှောက်ခြင်းလို့ အနက်ပေးတယ်။ ဒီတော့ ပန်းချီပညာကို စောင့်ရှောက်သူလို့ ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ကိုယ့်လူတို့လို ပညာမ တောက်တခေါက်တတ်ပြီး ပန်းချီဆရာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်နေတဲ့ လူတွေကို အမြောက် အမြားတွေ့ဖူးပါတယ်။ အပူရောင် က ဘယ်လို၊ အအေးရောင်က ဘယ်နှယ်၊ လိုက်အင်ရိုက်က ဘယ်လိုယူထားတာ၊ ဘယ်လိုခံစားပြီး ရေးထားတာနဲ့ ပါးစပ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြော၊ မသိတဲ့လူက အဟုတ်ကြီးအောက် မေ့ချင်အောက်မေ့မယ်။ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်လူတို့လိုလူတွေဟာ ပြောပြနိုင်တဲ့ ပန်းချီစာဟောဆရာပဲဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆရာအစစ် မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မညှာမတာ အပြစ်တင်လေ၏ ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကွမ်းတံ တွေးကို ပစ်ကန်ထွေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆက် ပြောလေ၏ ။

“ကျုပ်ငွေကို ပြန်ပြီးဆပ်ပါ။ ကြွေးဆိုတာ ကြာလေ အတိုးတက်လေပဲ”

“အခုမဆပ်နိုင်သေးဘူး။ ဦးသူတော်ကြီး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလည်း အတိုးကို မတရားတက် နေတာပဲ။ အတိုးနဲ့ ချေးရင်တောင် ဒါလောက်တက်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ပြီးတော့ ကျုပ် ဆီမှာ ခင်ဗျားက ရစရာ ငွေတစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာကလည်း စာချုပ်လည်းမရှိ၊ သက်သေ လည်း မရှိပါဘူး။ မပေးရင်ကော ခင်ဗျားဘာများ တတ်နိုင်မှာ လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က သွေးတိုးစမ်းလိုက်လေ၏ ။

“ဘယ်နှယ် သက်သေမရှိရမှာ လဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ငွေတစ်ထောင်ပေးတုန်းက သက်သေ ရှေ့မှာ ပေးတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ ပေးတာလဲ”

“ဟောဒီ ကြေးစည်ရှေ့မှာ ပေးတာပဲ။ သူက သက်သေပေါ့။ ဟား.. ဟား..”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေ၏ ။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ၊ နောင်.. ဝေ.. ဝေ..”

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ ထိုကြေးစည်သံကို ကြားရလျှင် ကြက်သီးများ ထ၍ လာ လေ၏ ။

“မပေးရင် ကိုယ့်လူအိမ်ရှေ့မှာ နေ့တိုင်းလာပြီး ကြေးစည်ထုနေမယ်”

ဟုဆိုကာ ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ထွက်၍ သွားလေတော့၏ ။